

РЕШЕНИЕ

№ 5446

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **1510** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на С. И. Ч., с ЕГН [ЕГН], срещу решение № 5928 от 20.12.2023г. по НАХД № 10927/2023г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав. С решението потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 6326270, издаден от СДВР, който на жалбоподателя, на основание чл. 189, ал. 4, вр. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 4 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материално правните разпоредби и при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът намира, че административно – наказващия орган не е доказал повторността на възведеното нарушение. Липсвали доказателства за връчването на предходен ЕФ. Твърди се противоречие във фактическото описание на нарушението и правното основание за налагане на наказанието. От данните от снимковия материал не ставало ясно мястото на извършване на нарушението. Излагат се съображения, че в ЕФ не е посочено кое точно нарушение е извършено повторно. Иска се отмяна на въззивното решение, както и на издадения ЕФ.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът – СДВР, чрез юрк. С. оспорва касационната жалба като неоснователна и

недоказана. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

С обжалваното решение № 5928 от 20.12.2023г. по НАХД № 10927/2023г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав, въззивният съд е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 6326270, издаден от СДВР, който на С. И. Ч., на основание чл. 189, ал. 4, вр. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 4 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП. Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

Жалбоподател е С. И. Ч., с ЕГН [ЕГН]. Същата притежавала СУМПС №[ЕИК], издадено на 02.07.2020г., валидно до 02.07.2030г. и била собственик на лек автомобил модел/марка „БМВ 530 Д“, с рег. [рег.номер на МПС] . Жалбоподателят Ч. била санкционирана за нарушения на правилата за движение по пътищата като с електронен фиш серия К № 5830675 за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, извършено на 24.04.2022г., с административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева. Електронният фиш ѝ бил връчен на 24.06.2022г. и влязъл в законна сила на 11.07.2022г.

На 27.08.2022г., в 12:30 ч. в [населено място], по Софийски околоръстен път срещу Т. „Л.“, с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят Ч. управлявала лек автомобил модел/марка „БМВ 530 Д“, с рег. [рег.номер на МПС] . В посочения участък от пътя с пътен знак „В26“, било въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение за извън населено място – 80 км/ч.

Преминавайки през посочения пътен участък чрез автоматизирано техническо средство или система – видео радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип С. М2 MD1197, била засечена скорост на движение на лекия автомобил упрвяван от жалбоподателя от 115 км/ч.

При тази хронология бил издаден електронен фиш Серия К № 6326270 срещу С. И. Ч., с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 вр. ал.2, т.4 ЗДвП ѝ било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лева за нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 ЗДвП, приемайки се, че при разрешена скорост за движение за извън населено място, определена с поставен пътен знак „В26“ – 80 км/ч, жалбоподателят се е движел със 111 км/ч, след приспаднат 3 % толеранс в негова полза.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения и е спазена процедурата по издаването му, както и

че от представените доказателства по делото, а именно административната преписка, установяват по безспорен начин фактите от обективната страна на нарушението, за което на лицето, е наложено предвиденото в закона наказание.

Настоящият касационен състав намира, че в съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издаденото наказателно постановление. Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила. Правните изводи на районния съд са съобразени с доказателствата по делото и приложимите нормативни разпоредби. Съдът е изпълнил задълженията си за пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по релевиращия спор като е събрал относимите за тях доказателствени средства, надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло. Поддържаното в касационната жалба оплаквания, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, са неоснователни.

Настоящият касационен състав намира, че решението е подробно, ясно, мотивирано и в съответствие на материалния закон. Наведените в касационната жалба множество доводи от касатора за незаконосъобразност на наказателното постановление, са изложени и в производството пред СРС, който е изложил подробни съображения по всяко едно, които настоящата инстанция споделя, поради което мотивите на решението не следва да бъдат преповтаряни.

Извършеното от касатора нарушение е безспорно установено и съдържа и признаците на административно такова, изразяващо се в нарушаване на установената в чл.21, ал.2 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП забрана за водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да превишава определените стойности на скоростта в км/час, които за пътно превозно средство от категория "В", въведено с пътен знак „В-26“ е било 80 км/ч. Съгласно разпоредбата на чл.182, ал.4, вр. ал. 2, т. 4 от ЗДвП, когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер. В случая от доказателствата приложени по делото се установява, че превишението е от 31 до 40 km/h - с глоба 300 лв., както и видно от приложената справка за водач от ОПП - СДВР, същото е повторно извършено. Правната квалификация е правилна и е наложено съответното за извършеното нарушение наказание, в предвидения от закона абсолютен размер. В този смисъл, като е потвърдил издаденият електронен фиш, районният съд е приложил правилно материалния закон.

Безспорно са установени извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Неоснователно е твърдението в касационната жалба, че не може да се установи мястото на извършване на нарушението. Точното местоположение на мобилната система се установява от генерираните G. координати, от снимковия материал, както и от съставените протоколи за използване на АТСС, като същото съвпада изцяло с отразения в ЕФ пътен участък. Заснемането е осъществено в [населено място], по [улица]срещу Т. „Л.“, с посока на движение от [улица]към [улица]. Мястото на контрол според отразеното в снимката и въведените координати на мястото на контрол е извън населено място, като скоростта е ограничена с пътен знак на 80 км./ч. Т.е. няма никакво противоречие в доказателствата за тези факти.

На следващо място, за да квалифицира нарушението като повторно по смисъла на § 6, т. 33 от ЗДвП, АНО е посочил, че касаторът е санкциониран с електронен фиш за управление на МПС с превишена скорост серия К № 5830675, връчен на 24.06.2022г. и влязъл в законна сила на 11.07.2022г., съобразно справка разпечатка от АИС АНД. Съгласно разпоредбата на § 6, т. 33 от ЗДвП "Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. В случая доказателствата за повторност са посочени от АНО в обжалвания ЕФ, както и се съдържат в Справка за нарушител/водач, като копие от ЕФ серия К № 5830675 е приложен като доказателство в кориците на делото и е представена официална справка от електронната система на МВР, установяваща, че този електронен фиш е влязъл в сила. В тази връзка правилно СРС е приел, че са налице предвидените в закона предпоставки настоящото нарушение да бъде квалифицирано като "повторно", доколкото се установява нарушение от един и същ вид, извършено в посочения в § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП срок, като процесното нарушение, което обуславя повторността, попада в обхвата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към определения от закона минимум.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5928 от 20.12.2023г. по НАХД № 10927/2023г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав.

ОСЪЖДА С. И. Ч., с ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

